

Slyte 1;10 , som är det tekniska namnet på Häradsskrivargården, består av 20 ha åker, 20 ha skog, 1 ha tomt samt 23 ha sjö. Åkermarken är uppdelat i nu 5 skiften varav 4 skiften ligger i huvudsak öster om gårdsbyggnaderna. Ett skifte ligger nere vid sjön. På gården finns det två bostadshus, en drängstuga, en vinkelbyggd ladugård, en magasinsbyggnad i två våningar samt ett gammalt avträde.

Jag och min hustru förvärvade gården 1979. Av skattetekniska skäl skänkte mina föräldrar gården till mig och mina 4 syskon varefter vi köpte mina syskons andelar. Detta sätt att sälja gården var inget nytt sätt i gårdens historia men det återkommer jag till senare. Under vår tid på gården har vissa husförändringar skett. Då det vid gåvotillfället bestämts att mina föräldrar skulle bo kvar i det gula huset "tegelhuset" var vi tvingade att rusta upp den gamla mangårdsbyggnaden. Detta arbete påbörjades 1981 och var klart för inflyttning 1983. Då hade hela gamla huset renoverats och en ekonomidel byggts till. Denna ekonomidel innehåller pannrum, badrum, tvättstuga och bastu. Av det gamla huset är det egentligen bara ytterväggarna som finns kvar. Samtliga fönster byttes ut mot moderna 3-glasfönster, samtliga golv i bottenplanet revs ut och ersattes med en typ av torparbjälklag, cirka 50 cm makadamfyllning som vi gjöt en betongplatta på. Sedan la vi in ca 20 cm isolering och till sist ett snyggt trägolv. Trægolv är det genomgående i hela gamla huset utom i köket där det är Kork-o-plast. Av det gamla huset finns också alla gamla innerdörrar kvar. Dessa är i dag vitmålade men hade förr två färger, grått och svagt lila.

Då vi rustade om hittade vi en del anteckningar i huset. På en golvbräda, från förmaket, står det skrivit 1898 den 22 augusti. Huset äges av August Pettersson. Af en skrifelse som hittades på panelen syntes huset vara byggt i mitten av 1700-talet och beboddes af en präst som troligen hette Almström". Vi hittade också en gammal råttäten postilla med texter från 1787. Vidare finns det på en hel del golvträ antecknat när dessa golv lades in.

I och med att vi rev ner puts och tapeter från väggarna i samband med "rusten" kunde vi se hur huset var byggt. Från början bestod huset av endast ett rum. Det var det rum som i dag är stora rummet eller salen som det hette förr. Ingången till detta hus eller rum låg på husets östra sida, dvs. ut mot åkrarna. Någon spis fanns troligen inte i detta hus. All matlagning skedde över öppen eld i en eldstad som

var ansluten till den nuvarande skorstenen. Spishällen var troligen en stor järnplatta som sedermera flyttades till drängstugan.

Järnplattan finns bevarad och den är lite märklig. plattan är ca 1 x 1 meter och är i ena kanten mycket tunn ca. 5 mm medan den i andra kanten är betydligt tjockare, ca. 35 mm. Eldningen skedde på den tunna delen och den tjockare delen, som lagrade mycken värme, användes för att värma upp och hålla varmt. Gamla tiders mikrovågsugn?

Sedan har huset byggts till i flera etapper. Första gången kom nuvarande köket och hallen till och då kom också spisen till och den gamla järnplattan togs bort. Nästa utbyggnad, som troligen skedde 1882, var att taket höjdes och 2 rum på övervåningen kom till. Det syntes bl annat på murstocken från köket att den var påbyggd och förlängd. Nästa gång man byggde till, 1898, så kom norra gaveln med sina rum till. På botten våningen hette de båda rummen "herrummet" och "förmaket" Rummet på andra våningen var aldrig inrett men det rummet är vårt nuvarande sovrum. Den sista tillbyggnaden är den tidigare nämnda ekonomidelen. Huset är inte symmetriskt i förhållande till stora ingången. Huset är ca. 1 m längre åt en hållet, men det är en sak som inte uppfattas i första taget.

Uppvärmningen i huset skedde med ved och då i första hand med spisen i köket. Vidare fanns det 3 kakelugnar i huset och 2 stycken järnkaminer. Järnkaminerna finns bevarade på magasinet. Av de 3 kakelugnarna är 2 stycken helt renoverade och finns på plats och går utmärkt att elda i I samband med "rusten" plockades kakelugnarna ner och lades i olika lådor för att sedan byggas upp igen Den kakelugn som står i förmaket misslyckades kakelugnsmakaren lite med. Då han började bygga upp den blev det för stor radie på kakelugnen så att det fattades 5 kakelplattor då kakelugnen närmade sig taket.

Kakelugnsmakaren fick då tillverka dessa 5 plattor av betong som han gjöt med en riktig platta som mall och det är därför 5 plattor är olika de övriga. Kakelugnen i herrummet är däremot återuppbyggd helt efter originalet. Kakelugnarna sprider en speciell värme.

Då huset är ett mycket gammalt hus så har det "satt" sig ordentligt. Det syns framförallt i stora rummet över dörrarna där man ser att taket lutar. Runt hela taket i detta rum löper en dekorlist och förr så satt denna list symmetriskt runt rummet. Den östra väggen lutar utåt så för att göra den lodrät försvann listen i taket.

Innerväggens panel, spånskiva, sitter direkt mot timmerväggen nere vid golvet men för att väggen skall vara lodrät är avståndet till timmerväggen 11 cm vid taket. Den isolering som gjordes lades både på utsidan och insidan.

Ett av de märkligare resterna av det gamla huset är det dörröverstycke som tidigare satt i en gång in till stora rummet. Det föreställer ett barnhuvud med omgivande blomstergirlanger och ingen vet riktigt vad det egentligen är. Var den förste boende i huset präst så kan det vara något dörröverstycke från kyrkan.

Alla gamla hus med någon historia bör ha ett "husspöke". I det här huset finns ett spöke. Både jag och min hustru har sett en genomskinlig kvinnogestalt och just nu när jag skriver detta har jag en enorm lust att vända mig om då jag känner mycket starkt att det står någon bakom mig. Dörrar öppnas lite då och då i huset och oförklarliga knäppningar hörs ofta. Spöket bor nog i det lilla rummet på andra plan. Det är där som man mest förnimmer henne. Evas mamma bodde alltid i det rummet då hon gästade oss och hon träffade ofta detta snälla spöke. Hon kände ofta en klapp på axeln och hon var övertygad om att spöket fanns. Kanhända gumman var lite synsk?

Hösten 1984 blåste en stor trädgren ner från ett stort träd som stod öster om drängstugan. Grenen var närmare 90 cm i diameter. Den blåste mot drängstugan och föll ner på taket. I den tävlingen blev drängstugan tvåa. Hela taket rasade in och huset raserades. Jag rev då ner resten av huset. Vissa stockar var minst sagt dåliga medan andra var helt kärnfriska. Mitt i huset fanns en stor bakugn. Bottenytan på ugnen och murstocken 2x3 m och gjord av sten och murbruk. Där fanns en stor bakugn och en stor varmvattenkittel. Denna kittel finns kvar än i dag men används nu som blomurna. På denna kittel står ingjutit ARBOGA 1830. I huset fanns och finns en bergslagskamin med årtalet 1802. Huset revs som sagt ner och ett nytt byggdes på samma ställe med samma yttermått som det gamla huset. Murstock och eldstad gjordes dock betydligt mindre. I huset finns nu en öppen spis och denna gamla bergslagskamin. Att huset är lite snett och vint beror på att detta hus har jag byggt alldeles själv. Enda hjälpen utifrån har varit murare och elektriker. Under huset finns en matkällare. Denna källare var alltid vattenfylld till halva höjden om vårarna men i samband med ombyggnaden av gamla huset lades nya ledningar för avloppet och nu är det en mycket bra matkällare.



Drängstugan har sitt namn efter att i detta hus bodde drängen eller drängarna. Och även pigorna. Pigorna bodde i det yttre rummet medan drängarna fick bo i det inre rummet. Eventuellt var det en gång i världen två dörrar på huset. Troligtvis bodde pigorna där endast på sommarhalvåret då rummet de hade var mycket kallt alla dagar då det inte bakades eller tvättades. Den sista drängen som bodde i drängstugan var Karl Larsson även kallad "Kalle Kula". Från hans tid finns kvar en säng som i huvudsak är ihopsatt med trädymningar. En annan dräng hette Johan. Pigorna hette bl.a. Elsa och Frida. Frida var syster till "Kalle Kula".

Under vår tid på gården har ett ekonomihus försvunnit. Det var ett gammalt svinhus som stod bakom ladugården. Svinhuset revs ner 1985 mest för att få lite ved.

Mina föräldrar flyttade från Slyte i april 1991. De flyttade till en lägenhet i Glanshammar och har sedan dess flyttat en gång till nu till ett äldreboende på Hagagården. Sedan de flyttat har vi haft det gula huset uthyrt till olika hyresgäster med olika grader av lönsamhet.

Häradsskrivargården är min mors föräldrahem. Min mor är född på gården. Min morfar hette Carl Erik Johansson men bytte efternamnet till Pettersson. Han levde mellan 1876 - 1947. Min mormor hette Eva Josefina Åberg och hon levde under åren 1874 - 1949. Efter det att min mormor dött köpte mina föräldrar Margit och Lennart Axelson gården av sterbhuset. Min mor heter Anna Margareta och är född 130609, min far heter Karl Axel Lennart och är född 140110.

Enligt uppgift från min far var det rätt hårda förhandlingar innan mina föräldrar övertog gården. De andra spekulanterna på gården var Astrid och Bror Sjögren. Astrid Sjögren var min mors syster. Bror Sjögren var kantor och lärare i Kärsta skola. Det dröjde flera år innan syskonen kunde börja umgås igen.

Min far var i sin krafts dagar en mycket driftig människa. Han var bland annat mycket politiskt engagerad. Han var ordförande i Glanshammars storkommuns kommunalnämnd, en post som i dag kallas kommunalråd. Han var styrelseledamot i de flesta av lantbrukets organisationer och satt i styrelsen för bl annat Glanshammars häradsallmänning och Glanshammars Elektriska. Han var också nämndeman i såväl tingsrätt som fastighetsdomstol.

Mellan 1950 och 1968 skötte han två lantbruk samtidigt. Dels gården här i Slyte dels den gamla gården i Nasta Ringkarleby. Denna gård i Nasta såldes 1968 till min syster Berit. När han flyttade till Slyte så bestod gården av sammanlagt 20 åkrar. Det var diken och dåliga smala broar överallt. Min far lade igen 1300 längdmeter diken och grävde ner 150 lm stenmurar. Stenmurarna han grävde ner låg på åkern på andra sidan Slytegatan. Det var Henry Jerling som grävde med sin grävmaskin. Om jag minns rätt var det en redan då gammal linmaskin med en 400-liters skopa. 1500 lm diken lades betongrör. Först grävdes diket ur för hand så att en jämn och rätt lutande botten kom fram. Sen lades ett ca. 5 cm tjockt lager av dräneringssand, en sandsort som innehöll en ganska grov fraktion upp till 10 mm stora stenar i sanden. Sedan lade man ner lantbruksrör. Lantbruksrör var ett 60 cm långt rör som saknade flänsar utan i stället hade en snedfasad ändyta på röret som sedan passade mot en motsvarande snedfas på nästa rör. Röret täcktes sedan över med mera dräneringsgrus och till slut skulle det vara enrisruskor eller sågbakar. Allra sist plöjdes diket igen. Enrisruskorna och bakarna skulle hindra att den lösa jorden skulle ramla ner i dräneringssanden. När ruskorna och bakarna så småningom förmultnade hade jorden stabiliserats genom nya rottrådar. I de flesta dikena som min far lade igen lades stendiken. Diket förbereddes på samma sätt som vid rörläggning. Rännan som grävdes ur var ca 30 cm bred och 40 cm djup. Denna volym fylldes sedan med småsten. Sten som var från 5 cm upp till 15 cm stora. Var fick man tag i all denna sten. Jo det vet jag och det vet mina syskon. Varje år hade min far träda på en del av gården. På detta träda fick vi ungar hela somrarna gå och plocka sten. På trädat stod en flakvagn och som jag kommer ihåg det fick vi ungar varje sommandag som det var fint väder fylla denna vagn med sten som vi plockade på åkern. Vi ungar tyckte vagnen var full långt innan min far tyckte sammalunda. Vi plockade dels direkt på vagnen dels i hinkar so vi tömde på vagnen. Då vagnen äntligen var full körde min far iväg den till lämpligt dike, tömde den och körde tillbaka vagnen till åkern och stenplockandet kunde fortsätta. Var det så att stenen tog slut på åkern så var det bara att harva över den en gång så var det lika mycket sten igen. 800 lm diken fylldes på detta sätt och det bör ha gått åt ca. 100 kbm med småsten. När stenen var nerlagd i diket skulle allting täckas med enrisruskor. Det var min farfar som var ansvarig för detta arbete. Jag är övertygad om att det inte fanns många enbuskar kvar i "Slytefallet" då arbetet till sist var färdigt.

Min far var en av de första som skaffade sig skördetröska i Lillkyrka. En 4 fots Munktell med de mest tungarbetade manöverspakar som man kan tänka sig. Det vet jag för det var jag som fick tröska både åt

oss och åt andra. Ett år, det var troligen 1955 tröskade jag åt 18 bönder i Lillkyrka. Det var i Slyte, Åsta, Kärsta och i Gunnarsökna. Tröskan var en säcktröska så när arbetet med tröskan var klart återstod att köra in säck och hissa upp på magasinet. En gång hade vi 140 säckar låg kvar på åker och väderlekstjänst förutspådde regn så det var bara att köra in. Vi höll på till klockan 2 på natten innan vi var klara. Säckarna kunde väga 100 kg och alla fick lastas upp för hand på vagnen eller kärran.

I det gamla huset fanns det en hel del gamla möbler som är bevarade. Det skrivbord som min morfar hade är nu avlutat och finns hos Sara. På hallen uppe hade mormor en skänk med en liten spegel. Detta skåp har också avlutats och är numera Lottas. Skåpet är helt intakt men vi bytte tyvärr ut spegeln mot en riktig spegel. På den oinredda vinden stod ett mycket dåligt skåp men det bar emot att slänga bort det utan det ställde vi ner i ladugården där det fick stå i 10 år. Skåpet blev ju inte bättre för det. 1992 tog vi fram skåpet, lutade av det och målade det med en blandning av terpentin och linolja. Skåpet blev som nytt om nu det finns nya skåp med flera stora råtthål. Det finns inga spikar i skåpet vilket tyder på att det har tillverkats i början av 1800-talet. Det enda järn som finns i skåpet är de nitar som håller gångjärnen. Lika gammal är nog den "förningskista" som också finns i huset. Förningskista var en större trälåda som packades med matvaror då man förr åkte bort på kalas. På 1800-talet kunde ett kalas vara 3-4 dagar och lika många dagar tog det kanske att resa till och från kalaset. Ett 2-delat bord, som nu finns hos Erika, har också stått i huset. Det bordet är nog inte så gammalt. Av betydligt äldre årgång är den soffa som också står hos Erika. Den soffan saknade lock och stod på vinden i huset. Min mor använde soffan till att förvara madrasser och filter i. Hon ville inte använda soffan för att hennes morfar hade legat i denna soffa då han dog.

Min morfar förde lite dagbok i Hushållningssällskapets almanacka. Där kan man se att 1936 hade han 9 kor plus ungdjur, 2 hästar, 30 höns och 4 får. Han hade 2 drängar och 1 piga. Det mesta som producerades på gården gick åt till det egna behovet. En del kunde man dock sälja och få betalt för. Han sålde ägg för 3:- kg, fläsk och kalvkött för 90 öre kg och mjölk levererade han till mejeriföreningen i Golltorp eller i Glanshammar. Han fick i genomsnitt 17 öre litern. Han levererade också lite spannmål till lantmannaföreningen. För vete fick han 27 öre kg och för ärtor 46 öre kg. Dessa priser kan jämföras med dagens priser till producenten som är för ägg 14:- kg, fläsk 16:- kg, kalvkött 33:- kg och för mjölk 3.50 per kg. Vetepriset ligger i dag på 1,30 kg och ärtor på 5:- per kg. Han hade också 2 drängar och 1 piga. Vad pigan hade i lön framgår inte

men väl vad drängarna fick i kontant lön. I botten hade de alla "fritt vivre". Fritt vivre innebar att de hade mat och husrum och arbetskläder samt tvätt och underhåll av dessa kläder. Sen hade de också en liten lön. 1931 hade "Kalle Kula" en månadslön på 20:-. Denna gigantiska lön steg efterhand så 1939 hade han 50:- per månad. I det fria vivret ingick att få drängstugan städad. Detta arbete fick pigorna göra. Märta, mammas syster, var fram till hon gifte sig, piga på gården. Hon har berättat att det rent ut sagt var äckligt att städa efter drängarna. Drängarna snusade och spottade ut snuset bakom sängen innan de somnade och detta äckel fick Märta ta hand om. Så där lagom roligt.

När vi flyttade hit till Slyte så såg alla stora träd bedrövliga ut och det var stor risk att de skulle spjälkas sönder av de stora grenverken så vi satte igång och "halma". Hamla är ett gammalt uttryck och betyder att man sågar bort det mesta av alla grenar och sen hoppas på att trädet skall överleva. Den stora linden mitt på gårdsplanen hamlade jag inte utan där sågade jag i stället bort alla torra och döda grenar. Det blev ändå 4 stora traktorkärrellass med grenar. Nu är det nog dags för en ny gallring i detta gamla fina träd. Trädet är dåligt och sitter ihop med en järnkätting. Trädet planterades 1870 och var vät 10 år då det sattes och är i år alltså 145 år gammalt. Det var sammanlagt 10 träd som hamlades. I princip så sågade jag bort alla grenar över 6 meters höjd så träden såg ut som 6 meter höga stubbar. Alla träd klarade sig och har i dag återigen ett snyggt grenverk. Grenarna så sågades ner högg jag upp till ved men det var åtskilliga traktorlass som kördes ut på åkern för att eldas upp. I samband med hamlingen hände ett mindre trevligt missöde. Jag höll på med ett träd norr om huset. Det var kallt, minst -10 °C och det snöade och så var det en tjock isbark på trädet. Jag stod för det mesta på en lång steg och sågade med en handsåg. När jag sågade av en stor gren så förstod jag att grenen skulle falla på stegen. Jag tog ett snabbt kliv från stegen upp i trädet. Det hör till historien att under trädet fanns då en ful stenmur och ner i den ville jag inte ramla. Grenen föll mycket riktigt på stegen och slog ikull denna och där satt jag i trädet på 6 meters höjd. Satt och satt. Jag klängde mig fast i den nerisade resten av trädkronan. Samtidigt var Mia Rudolfsson ute och åkte skidor med sina barn. Jag ropade på henne och hon hörde något ljud men trodde det var skidornas gnissel mot skaren så hon struntade i ljudet och dessutom tittade hon inte upp i trädkronorna efter något ljud. Jag klängde mig dessutom fast på baksidan av trädet från hennes sida sett. Så Mia gick in och jag satt kvar och frös. Efter 30 minuter kom Eva ut och frågade om jag inte skulle komma in och värma mig samt dricka kaffe. Min prekära situation uppdagades. Nu tog det tid för Eva att dels släpa bort den stora grenen och sen skulle hon resa upp den 7 meter

långa stegen. Allt det där tog sin tid så jag satt nog i trädet och frös i närmare 1 timme. Sedan denna episod har inga fler träd hamrats på gården.

Slyte byalag eller byamän.

I Slyte by har det funnits och finns väl än ett "byalag". Numera förekommer inga möten men förr fanns en stor aktivitet i byalaget. En gammal protokollsbok finns bevarad och den börjar 1870. Vad var då ett byalag. Jo, det var byns alla bönder som ingick i byalaget. Alla som hade mantalssatt jord var automatiskt medlemmar i byalaget. Mantalet var ett gammalt mått på gårdens skatteförmåga. Slyte 1:10 var på 49/100 dels mantal och det fanns gårdar med så litet som 1/100 dels mantal. Byalaget ägde samfällad mark och vatten tillsammans och hade även andra förpliktelser. Marken man ägde tillsammans var 2 st tjurbeten, nötbacken, bykplatsen och båtplatsen. 1925 såldes det ena tjurbetet till Karl Jansson för 250:- och nötbacken till Gustav Söderberg för 150:-. Båtplatsen eller badplatsen samt yttersta änden på Fogdören ägs fortfarande av byalaget. Var det återstående tjurbetet ligger är obekant. 1960 tog man från staten bort begreppet mantal på alla mindre fastigheter så nu är det bara ett fåtal lite större fastigheter som har begreppet mantal kvar. Byalaget hade att se till att Slytegatan var farbar. Varje gård hade sin egen vägglott som gården skulle underhålla. Vår gård hade vägglotten från gränsen mot Klas-Bertil till nerfarten till Bröderna Larsson (Gillstams). Systemet med vägglottar var inte alls rättvist då de som bodde närmast vägen fick oproportionellt mera slitage på sina vägbitar beroende på den ökande trafiken i Slytegatan. I Slytegatan ingick då även vägen över Albertsberg så byalaget hade också att underhålla bron över Slytebäcken. Det var byalagets uppgift att hålla med snöplog och att se till att gatan var körbar även på vintern. Någon sandning förekom nog inte då all vintertrafik gick med kälkar. 1955 bildades Södra Slyte Vägsamfällighet och all vägunderhåll gick över till VSF. Men byalaget hade flera åligganden. Risken för brand var alltid överhängande i synnerhet som all belysning skedde med fotogen eller karbidlyktor. Byalaget hade en mycket fin brandspruta som stod strategiskt placerad mitt i byn, i det lilla hus som heter spruthuset. Brandsprutan var monterad på en hästdragen kärra och var snyggt röd och gul. Det gula var mässing. Sprutan hade en stor vattenbehållare i vilket det satt en stor pump. Pumpen drevs för hand med stötstänger. Man kunde stå 3 man på var sida och pumpa upp och ned och så gick det åt minst lika mycket folk till att se till att vattenbehållaren var full. Det är inte troligt att sprutan nån gång har kommit till användning. Av naturliga skäl kom sprutan att inte längre vara aktuell efter 1936 då det bildades brandkår i

Glanshammar. Sprutan stod dock kvar i spruthuset. Någon gång på 60-talet var det några klåfingriga personer framme och stal sprutan. När det hände och vem som gjort det har aldrig blivit utrett. Någon gick en dag in i spruthuset och fann att sprutan var borta.

Byalaget hade också hand om byns gemensamma fiskevatten. Till att börja med fiskade man gemensamt men från 1880 började man arrendera ut fiskvattnet, Arrendet var 1880 40:- per år men 1896 hade det stigit till 143,50 per år. Det måste ha varit mycket lönsamt med fiske av arrendets storlek att döma. Hjälmarginer var i slutet av 1800 en mycket stor delikatess på Tysklands guldkrogar. Man fiskade också mycket kräftor som det fanns gott om. Min mor ha berättat att vissa år kunde man ösa upp kräftor med grep? 1956 betalade Thoren, Wittesberg 5:- för arrendet och det är sista året man arrenderade ut fiskevattnet. Tiderna förändras. Byalaget hade också att utse vem som skulle hålla med by-tjur och byornen Dessa människor fick naturligtvis betalt för varje gång djuret tjänstgjorde med lyckat resultat. Andra åtagande byalaget hade var att se till att utfallsdikena hölls öppna. 1882 beslöts att rensa Slytebäcken till, en bredd "af 6 alnar och till ett djup af 2 alnar". Kostnaderna delades sen av berörda markägare. Ordförande för byalaget alternerade efter en noggrant uppgjord lista. Ordförande kallades för byfogde och valdes på ett år i taget, Det var byfogden som fick påtala för någon försumlig granne om han hade för dåligt stängsel runt sina åkra så att djuren gick ut och betade på fel plats. Det var nog inte alltid så lätt att vara byfogde. Varje år hade man bystämma. På denna bystämma utsågs ny byfogde, nya frågor togs upp. arrenden på tjurbeten och fiskevatten auktionerades ut, alla arrenden betalades och till sist så delade man upp pengarna som kommit in på delägarna i byalaget. Att sätta in pengar på bank var inte aktuellt. Man kan förmoda att det gick glatt till på dessa bystämmor. Kanhända en tradition som bör återskapas.

Min mormor är född Åberg och kommer från Bredmossen. Hennes föräldrar ligger begravda på Lillkyrka kyrkogård och de är de enda järnkorsen som finns på kyrkogården. Mormor hade 7 syskon. Det var

Albert, flyttade till Stockholm

Karl, som bosatte sig i Tjusebotorp

Alma, gift i Lunger och har en sonson bosatt i Glanshammar som heter Hans Axelson

Hilma, gift i Sundbyberg och hade en dotter Göta

Emma, gift i Lerbäck och hade 2 söner Folke och Robert som båda var byggmästare

Elin gift i Eskilstuna och en dotter 2Edit i Torshälla Hulda.
dog 46 år gammal ogift.

Morfar kommer från hälsrud och hade 5 syskon. det var

John eller johannes som bosatte sig vid Rusthållet och är
ClaesBertils farfar

Sven, Albertsberg dog i unga år och efterlämnade 5 barn alla i unga
åldrar Sigvard var 14 år då Sven dog

Emil. gift i Götlunda med Valborg dog i TBC som han ådragit sig i
det militära i Norrland

Josef, som vid Emils död började hjälpa Valborg. I pricip ogift Anna,
Gift i Kärsta med Herman.

Min morfars far Per Erik Johansson köpte gården 1910 av
nämndemannen August Pettersson för 42500:- Per Erik var gift med
Sofia Matilda.